

Sue Watson

Jij, ik, zij

Vertaling door Conny van Bezu

LAB Uitgevers

VBK Media B.V. / Utrecht

ISBN 9789032521158 (paperback)

ISBN 9789032521356 (e-book)

ISBN 9789032521363 (audioboek)

NUR 332/305

© 2024 Sue Watson

Oorspronkelijk gepubliceerd in Engeland door Bookouture, een imprint van Storyfire Ltd trading.

Oorspronkelijke titel *You, Me, Her*

Vertaling Conny van Bezu

Omslagontwerp Margo Togni

Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Voor Louise Bagley, omdat je er altijd voor me bent,
en me altijd aan het lachen maakt!

Proloog

Ik zit aan de rand van het zwembad en dompel mijn tenen in het koude water – het hapt naar mijn huid, doet mijn adem stokken en herinnert me eraan dat het nooit te vertrouwen is. Na een verzengend hete zomer, neemt de herfst nu langzaam bezit van de tuin, en ik zie de wind over het wateroppervlak jagen terwijl mijn gedachten teruggaan naar die eerste avond in ons prachtige, nieuwe huis.

Toen was alles zo anders: we zaten in de gloed van een langzaam ondergaande oranje zon en maakten plannen onder het genot van gekoelde wijn, onze harten vervuld van hoop en de stilzwijgende belofte van een lang en gelukkig leven. Maar niets is ooit wat het lijkt, en donderwolken kunnen zich snel samenvakken. Een zomer van gekoelde wijn en zonnenschijn kan zo duister en kil worden dat het je doet huiveren, zelfs in de hitte. Had ik maar geweten wat zich achter de deur van ons prachtige, nieuwe huis bevond, dan was ik hier nooit naartoe gekomen.

Maar we weten nooit wat ons te wachten staat in het leven, en het kan binnen enkele seconden veranderen, tijdens een autorit, op het strand of in je eigen woning.

Ik wikkel mijn badjas om me heen, loop terug naar het huis en ga naar binnen, waarna ik alle gordijnen sluit en elke deur op slot draai.

Hoofdstuk 1

Het is allemaal zo volmaakt: de avond is zwoel, de wijn staat koud, de zon zakt langzaam in de zee. Mijn echtgenoot Tom heeft een fantastische maaltijd bereid, en we zitten op het terras van ons nieuwe huis, dat uitkijkt over de zee aan de kust van Cornwall.

‘Op een nieuw begin,’ zegt hij, terwijl hij zijn glas opheft naar het mijne. In zijn ogen vang ik een glimp van opwinding op als hij over de tafel reikt om me een kneepje in mijn hand te geven.

Het is begin juni en de belofte van de zomer strekt zich voor ons uit, een glinsterend tapijt van zand en zonneschijn, ons kleine gezin eindelijk herenigd.

Ik glimlach en nip van mijn wijn. Beter dan dit wordt het niet. ‘Je hebt jezelf overtroffen,’ zeg ik. ‘Dit huis is perfect. Je hebt zo hard gewerkt, Tom. Toen we het kochten, zag ik wel voor me wat er mogelijk was, maar ik heb nooit kunnen denken dat je in acht maanden zo’n verschil zou weten te maken.’

Hij straalt, blij dat ik gelukkig ben. ‘Ja, het viel niet mee, vooral met jou en Sam in Manchester, maar we zijn er bijna.’

‘We zijn er bijna? Het is perfect.’

‘Ik denk dat we een nieuwe keuken nodig hebben...’ Achteroverleunend in zijn stoel, werpt hij door de grote glazen deuren een blik in het huis.

‘De keuken is prima, Tom, ik ben er heel blij mee.’ Ook ik kijk even naar binnen, de vorige bewoners hadden een goede smaak en ik heb geen problemen met de degelijk gemaakte, crèmekleurige

kasten en het kookeiland met het warmbruine houten werkblad.

‘Vind je hem niet een tikje ouderwets?’ vraagt hij.

Ik moet erom glimlachen. ‘Nee Meneertje Perfect, dat vind ik niet. Jij wilt altijd meer, hè?’ zeg ik grinnikend. ‘Oké, het is dan misschien geen trendy, glanzende, hypermoderne keuken, maar ik vind hem mooi en alles doet het. De keuken kan niet meer dan tien jaar oud zijn, het zou doodzonde zijn om hem eruit te slopen voor een nieuwe.’

‘Ik kan je wel wat ontwerpen laten zien die ik heb laten maken?’

‘Tom,’ zeg ik rustig, ‘je hebt hier een groot deel van het jaar muren neergehaald en... Laten we nu even pas op de plaats maken en gewoon genieten. We hebben niets anders nodig, het is allemaal in orde. Ik heb hier zo lang op gewacht, alleen hierop,’ mompel ik, het prachtige terras in me opnemend waarna mijn ogen blijven rusten op Tom, mijn echtgenoot, de liefde van mijn leven.

Afgelopen middag, na een maandenlange scheiding, heb ik de zes uur durende autorit gemaakt van Manchester naar ons droomhuis in Cornwall. Sam, onze vierjarige zoon, sliep het grootste gedeelte van de reis, maar werd wakker toen we stopten. ‘Papa!’ riep hij uit zodra hij Tom vol verlangen in de deuropening zag staan. Ik kon de opluchting op Toms gezicht zien toen hij de auto zag naderen, en zodra ik was gestopt, liep hij naar de auto, opende het portier en tilde Sam voorzichtig in zijn armen.

‘Welkom thuis,’ zei hij, terwijl hij onze zoon met zijn ene arm vasthield en zijn andere arm naar mij uitstak op het moment dat ik uitstapte. We waren allebei opgelucht dat we na zoveel lange maanden weer samen waren, en zo stonden we daar een poosje, in een innige omhelzing.

‘Ik kan niet wachten om het morgen eens allemaal goed te

bekijken,' zeg ik nu. Ik heb de vijf prachtige slaapkamers gezien, de keuken die uitkomt op een enorm terras, en de in tinten groen gedecoreerde zitkamer die hij me via FaceTime had laten zien. Het was frustrerend om vast te zitten in Manchester waar ik bezig was met de verkoop van de flat, terwijl Tom in Cornwall woonwinkels afliep, maar hij heeft een fantastische prestatie geleverd.

'Ik wil gewoon dat dit een perfecte plek is,' zegt hij. 'Zodat je nooit spijt zult hebben dat je vertrokken bent uit Manchester.'

'Dat zal niet gebeuren, schat. Het was ook mijn beslissing om hiernaartoe te verhuizen. Ook al zal het wel even duren voor ik hier gewend ben, het voelt nog zo onwerkelijk.' Dan bedenk ik met een schok waarom we hier zijn, hoe we ons zo'n waanzinnig huis kunnen veroorloven. We hebben het gekocht met de erfenis van mijn vader.

'Het is ook bitterzoet. Als ik had mogen kiezen, had ik liever gezien dat pap nog bij ons was,' zeg ik.

'Dat geldt voor mij ook,' antwoordt hij, opnieuw mijn hand pakkend. 'Hij was veel in mijn gedachten terwijl ik hier was.'

'Het is vier jaar geleden dat hij overleed, maar het voelt nog steeds alsof het gisteren gebeurd is.' Ik voel tranen achter mijn oogleden prikken, en ik doe een poging tot een glimlach. 'Ik moet dit niet verpesten.'

'Liefje, het was je vader, je mag best huilen.'

'Ik weet het, maar ik voel me gewoon zo schuldig. Al dat geld dat hij heeft achtergelaten. Het is fijn, maar het maakt me ook verdrietig. Dat oude huis in het noorden was veel te groot voor een man alleen, hij was altijd maar bezig om het op te lappen, weigerde de verwarming aan te doen, en nu zitten wij hier...' Het lukt me niet om verder te gaan. Het schuldgevoel verstikt me.

'Ik had nooit kunnen denken dat ik hier zou gaan wonen,' zeg ik een ogenblik later, gebarend naar de tuin. Het is een

heerlijk vooruitzicht dat Sam fijn kan spelen op dat fantastische, groene gazon, en dat de tuin binnenkort volop in bloei zal staan. Maar het is een bitterzoet gevoel, en de vergelijking blijft zich opdringen tussen dit alles en mijn vaders karige bestaan in ons oude familiehuus. Tegen de tijd dat hij overleed, was het huis spectaculair in waarde gestegen en, gecombineerd met een paar goede investeringen, bracht het meer geld op dan ik me ooit had kunnen voorstellen. We zijn snel verhuisd van onze kleine stadsflat in Manchester naar dit witgepleisterde huis op een klif in Cornwall. En al die tijd probeerde ik in het reine te komen met zijn dood.

Mijn man kijkt me bezorgd aan.

‘Maak je geen zorgen, ik ben blij en ik weet dat ik het hier geweldig ga vinden. Het is gewoon dat... Ik heb moeite met het verschil tussen het leven dat pap leidde en dat van ons.’

Tom knikt heftig. ‘Ik denk er precies zo over. Ik wilde dat hij hier was om er samen met ons van te genieten. Ik bedoel maar, kijk eens om je heen.’

Allebei kijken we het terras rond, naar de Indiase natuurstenen vloer, de naadloze glazen balustrade die uitzicht biedt op het strand. Tom heeft de beste materialen gekozen, catalogi uitgeplozen, een studie gemaakt van verschillende behangsoorten, verfkleuren in alle schakeringen en stenen vloeren. Deze plek doet hem en zijn talent alle eer aan.

‘Voor een man met een loopbaan in de financiële wereld, heb je een geweldig oog voor inrichting,’ zeg ik vol bewondering.

‘De dag dat we dit huis zagen, zei ik tegen je dat ik het tot ons droomhuis zou transformeren. Ik deed de belofte dat het perfect zou worden, en ik heb nergens op bezuinigd,’ zegt hij met een glimlach.

Ik glimlach terug, maar niet voor de eerste keer vraag ik me af

of we ons wel het beste van het beste kunnen veroorloven. Het grootste deel van de erfenis is in het huis gestoken, en ik verdien maar weinig als freelancejournalist, met af en toe een opdracht voor een artikel.

‘Ik had nooit verwacht dat ik in zoiets zou wonen, laat staan er eigenaar van te zijn,’ zegt hij, als hij de kaarsen op tafel aansteekt. ‘Kijk eens, ik heb de romantische sfeer een boost gegeven,’ voegt hij er met een glimlach aan toe.

Ik heb hem nog nooit zo gelukkig gezien, en ik weet dat ik hier ook gelukkig kan worden. Ik heb gewoon wat tijd nodig.

‘De tuin is een waar paradijs voor Sam, hij heeft eindelijk een plek om te spelen,’ zeg ik, met in gedachten de kleine flat waar we net uit vertrokken zijn. Geen tuin, alleen een klein park een paar straten verder. ‘Jij past hier heel goed,’ zeg ik, zijn ontspannen houding, licht gebruinde huid en strakkere lijf in ogenschouw nemend.

‘Ja, ik vind het hier fantastisch. Ik wil dat jij dat ook zo ervaart.’

‘Dat doe ik ook,’ antwoord ik. Hoe zou ik het hier niet fantastisch kunnen vinden? Tom heeft overal zo hard aan gewerkt: de muren van de slaapkamer die van het zachtste blauwgroen naar het lichtste blauw gaan, de subtiele overgang naar een blauwachtig groen kleurenschema in de zitkamer met zijn diepgroene, fluwelen banken. Van de muur in de ouderslaapkamer vol met foto’s van ons tot de met de handgeschilderde wolken op het plafond van de kamer van onze kleine jongen, Tom heeft dit werk uit liefde verricht. ‘Nooit geweten dat je zo’n talent had voor binnenhuisarchitectuur. Dit huis heeft zo’n unieke uitstraling... Het is zo stijlvol, weet je zeker dat je geen hulp hebt gekregen?’

‘Allemaal zelf gedaan. Fijn dat je het mooi vindt. Ik ben blij

dat jij blij bent.' Hij geeft een kneepje in mijn hand.

Ik doe vreselijk mijn best om een glimlach tevoorschijn te toveren, maar ondanks de heerlijke omgeving zal ik eraan moeten wennen dat ik zo dicht bij de zee woon. Ik zal altijd blijven worstelen met het verleden, maar Toms vastbeslotenheid om alles in orde te maken is een troost. Dit is zijn manier om liefde te tonen, hij koopt geen dure cadeaus voor me en maakt geen grootse gebaren: Tom repareert de afvoer en zet het vuilnis buiten. En nu, met onze pas verkregen rijkdom, creëert hij ons droomhuis voor mij.

Even zitten we in stilte bij elkaar, allebei verdiept in onze verborgen gedachten waar alleen wij weet van hebben.

'We hebben toch het juiste gedaan, Tom?' vraag ik, in de wetenschap dat in momenten van twijfel mijn man altijd klaarstaat met geruststellende woorden.

Hij ademt diep in, hij weet wat hem te doen staat. 'Rachel, je weet best dat het zo is. Je doet precies wat je vader voor jou wilde. Hij zei altijd: "Ga door, leef niet in het verleden, maak nieuwe herinneringen en begin een nieuw leven."'

'Ik weet het, maar aan zee wonen... Bedoelde hij echt dít?'

'Daar ben ik van overtuigd, en ik beloof je dat ik alles zal doen wat in mijn macht ligt om jou en Sam hier gelukkig te maken. Ik heb me zo verheugd op de komst van mijn gezin. Na alles wat je doorgemaakt hebt, verdien je een kans op geluk, Rachel.'

'Wat zou ik zonder jou gedaan hebben?' zeg ik zachtjes. 'Je hebt me geholpen de slechte herinneringen uit te wissen.'

'Uitwissen zal nooit lukken, Rachel, we moeten ze gewoon voorzichtig door je verleden heen vlechten zodat ze geen invloed hebben op het heden. Je kunt nooit uitwissen wat er gebeurd is.'

Hij schuift zijn stoel naast de mijne zodat hij zijn arm om me heen kan slaan. We kijken allebei naar het uitzicht. 'Het is van

ons, allemaal van ons,' zegt hij bijna fluisterend.

'Ja, met dank aan mijn vader en... aan jou natuurlijk.'

'Ja, op jou, Roger.' Hij heft zijn glas naar de hemel. 'Op de man die als een vader voor me was. Ik mis hem elke dag.'

'Op ons en op onze aanwezigheid hier.' Ik duw alle pijn terug naar het verleden terwijl ik met één hand mijn glas hef en mijn andere hand uitsteek naar Tom. Onze vingers strijken langs elkaar, en ik voel me veilig. Ik heb hem gemist, mijn veilige haven. Ik ben bijna thuis, maar ik voel het gewoon niet, nog niet.

Ik kijk weer naar het uitzicht, baad me in die zonsondergang. Ik zou moeten ontspannen, van het moment genieten en ophouden met piekeren. In mijn hoofd herhaal ik de mantra om mijn onrustige gedachten tot zwijgen te brengen: Er gaat niets ergs gebeuren.

'Rachel, het is niet nodig om je schuldig te voelen om het leven dat je leidt,' zegt hij zachtjes, 'dus hou op jezelf te straffen voor iets wat niet jouw schuld was, wat niemands schuld was.'

Ik haal diep adem en probeer de zaak in perspectief te plaatsen. 'Je hebt gelijk, je kunt nooit te gelukkig zijn, en ik moet mezelf vergeven en een deel van dat geluk pakken. Alleen omdat alles perfect is, wil nog niet zeggen dat een vreselijke gebeurtenis op de loer ligt. Toch?'

'Precies. Dit wordt jouw tijd, je moet nu alles achter je laten.'

'Ja, dat we maar lang en gelukkig mogen leven.' We laten de glazen klinken, en terwijl we dat doen, wordt mijn blik getrokken door iets achter hem.

'Kijk eens, je kunt de wolken voor de zon zien bewegen,' zeg ik als ik kijk naar de schaduwen die door het glas heen langs de grote, witte muur van de keuken schuiven.

'Wat? Maar er zijn helemaal geen wolken,' zegt hij. Hij kijkt achterom naar de muur en er klinkt ongerustheid in zijn stem.

Ik kijk omhoog naar de lucht, en hij heeft gelijk: er is geen wolkje te zien. Dus waarom glijden er schaduwen langs de muur?

De haren in mijn nek gaan overeind staan. ‘Tom, is er iemand in de keuken?’

Hoofdstuk 2

‘Hallo, iemand thuis?’ We zitten buiten, en de stem komt vanuit het huis. Het is een vrouwenstem, en de vertrouwelijke toon duidt erop dat het iemand is die we kennen. Maar deze stem herken ik niet.

Tom staat zo snel op dat hij bijna zijn bord van de tafel stoot, maar hij plaatst hem terug, draait zich van me af en kijkt naar de keuken.

‘Hallo?’ zegt de stem weer, deze keer met een tikkeltje meer onzekerheid.

‘Hallo? Wie is daar?’ vraagt mijn man. Hij kijkt weer terug naar mij, haalt zijn schouders op en loopt dan naar de glazen vouwdeuren die de keuken van het terras scheiden. Maar voor hij daar aankomt, komt de vrouw tevoorschijn. Ze glimlacht, maar dat neemt mijn ongerustheid niet weg. Heeft deze vreemde zichzelf zojuist binnengelaten in ons huis?

‘Hoi,’ zegt ze tegen Tom, die er net zo verrast uitziet als ik me voel.

Nu staren de vrouw en ik naar elkaar.

‘O, nu snap ik het,’ zegt ze, van haar stuk gebracht, terwijl ze van Tom naar mij kijkt, ‘u bent mevrouw Frazer. Ik had geen idee dat u hier was.’

‘Je maakte ons aan het schrikken door zomaar binnen te lopen; we hebben een deurbel, Chloe,’ zegt Tom met een strak gezicht.

Ze voelt zich niet op haar gemak. ‘Sorry, ik heb de sleutels nog

die je me hebt gegeven,' zegt ze, met de sleutelbos in haar hand. 'Ik wist niet dat je... hier was.'

Tom werpt me een blik toe. 'Chloe,' zegt hij, 'dit is Rachel, mijn vrouw.'

'Hoi...' begin ik, maar ze herstelt zich snel en loopt het terras met uitgestrekte armen op. Ze is jonger dan ik, halverwege de dertig misschien. Ze heeft halflang blond haar en fijne trekken; ze is knap op een breekbare manier.

'Rachel! Dus jij bent mevrouw Frazer?' Ze omhelst me nu. Ik heb nog steeds geen idee wie Chloe is.

'O god, wat moet je wel niet van me denken dat ik zo naar binnen val. Ik kwam alleen dit even afgeven.' Ze opent haar grote tas en haalt daar een aantal vellen geel papier uit. 'Ik wist niet dat je al verhuisd was, je man zei dat je pas volgende week kwam. Ik heb deze voor je meegenomen.' Ze wendt zich naar Tom, die het stapeltje papieren van haar overneemt.

'Rekeningen,' zegt Tom tegen me. 'Chloe werkt voor het make-larskantoor dat ons geholpen heeft met de koop van het huis.'

'Chloe. Chloe Mason.' Ze doet een kleine stap naar achteren om me te bekijken.

'O, vandaar dat jij de sleutels hebt?' Nu snap ik het.

'Rachel, je bent net zo mooi, of zelfs mooier, in het echt,' merkt ze op.

'In het echt?' zeg ik met een vragende glimlach.

'Ja, ik heb foto's van jou zien hangen in het huis.'

'Ik vind het verschrikkelijk om gefotografeerd te worden. Tom neemt altijd maar foto's...'

'Nou, ik snap waarom. Je bent prachtig. Die foto van jou in die rode jurk vind ik helemaal fantastisch. Je lijkt wel een filmster.'

'Dat is aardig van je, maar dat is echt niet zo. Ik weet niet eens zeker of ik me een rode jurk herinner,' antwoord ik, lichtelijk in

verlegenheid gebracht door haar nogal vreemd vertrouwelijke opmerking.

‘Geloof me nu maar, je ziet er geweldig uit. Rood is absoluut jouw kleur,’ zegt ze enthousiast.

‘Dank je,’ antwoord ik. Intussen probeer ik me die jurk te herinneren, de gelegenheid. Ik weet niet of ze oprecht is of net een beetje te veel haar best doet.

‘Chloe is echt een goeie, ze heeft me in het huis gelaten om dingen op te meten voordat de contracten waren getekend,’ verbreekt Tom de stilte. ‘Dat is waarschijnlijk illegaal, toch?’ vraagt hij met een half lachje.

Ze giechelt. ‘Dat geldt voor de beste dingen!’

‘Nou, ik ben je dankbaar, dat zijn we allebei.’ Hij komt naast me staan en laat zijn arm om mijn middel glijden.

‘We hebben je nog niets te drinken aangeboden,’ zeg ik.

Met een verontschuldigend gebaar legt ze haar hand op haar borst. ‘Dank je, Rachel, maar ik wil jullie romantische avond niet zomaar verstoren. Ik zal jullie geen minuut langer ophouden.’ Ze gebaart naar de lege borden op de tafel, maar maakt intussen geen aanstalten om op te stappen.

Ze blijft daar maar staan, glimlachend naar ons allebei, en na een korte, pijnlijke stilte zeg ik: ‘Omdat je onze makelaar bent, is het niet meer dan logisch dat we je een drankje aanbieden om de koop te vieren.’

Ik kijk naar Tom als ik langs hem heen loop naar de keuken om een extra glas te pakken. Ik verwacht dat hij me bijvalt, haar vraagt te blijven, haar geruststelt dat ze geen stoorzender is en welkom is, maar dat doet hij niet. Hij staat daar maar te staan, alsof het hele gesprek langs hem heen gaat.

‘Tom,’ zeg ik met een waarschuwend blik.

Plotseling lijkt hij te beseffen wat ik bedoel en haalt dan onver-

schillig zijn schouders op. Hij is bekaf, en dat geldt ook voor mij, maar we moeten beleefd blijven. Tom slaagt er maar nauwelijks in een half glimlachje te produceren, terwijl hij de lege borden opstapelt en een stoel voor haar bij trekt.

‘We hebben een fles wit open. Is dat oké?’ vraag ik, de fles omhoogtillend.

‘Heerlijk, dank je.’

‘Ik vind je top trouwens erg mooi,’ zegt ze. ‘Zo’n prachtige kleur roze, het past echt bij je. Waar heb je hem op de kop getikt?’

‘Een paar jaar geleden op vakantie in Santorini gekocht. Hij is heerlijk luchtig op een warme avond als deze.’

‘O, ik zou ook graag naar Santorini willen. Ik ben er nooit geweest. Gaan jullie nog weg deze zomer?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, we willen de zomer hier doorbrengen, en trouwens, er is al genoeg geld doorheen gegaan met de verhuizing. We kunnen ons geen vakantie veroorloven. En jij?’

‘Ik hoopte op een vakantie in Italië, maar die gaat niet door.’

‘O, dat is jammer, wat is er gebeurd?’

‘Mijn vriend heeft me gedumpt.’

‘Nee. Wat erg voor je.’

‘Ik dacht dat hij de ware was. Ik dacht dat we zouden gaan trouwen, kinderen krijgen, je weet wel.’

Ik zie tranen glinsteren; ze maakt zo’n kwetsbare indruk, en plotseling wil ik haar een knuffel geven. ‘Wanneer is dit gebeurd? Hoelang waren jullie samen?’ vraag ik, en hou me dan in omdat ik me realiseer dat ik vragen op haar afvuur, waarschijnlijk het laatste waar ze op zit te wachten. ‘Sorry, ik stel te veel vragen. Beroepsdeformatie ben ik bang, ik heb geleerd vragen te stellen.’

‘Ben jij een spion?’ vraagt ze in alle ernst.

‘Nee, ik ben journalist. Altijd op zoek naar een verhaal!’ Ik glimlach verontschuldiging.

‘O, wauw! Wat interessant. Ik vind het niet erg, vraag maar raak. We waren ongeveer een jaar samen en hij maakte het een week geleden uit.’ Ze zwijgt even, en ik denk dat ze gaat huilen, maar het lukt haar zich te herpakken. ‘Het is niet alleen de persoon die je mist, maar ook de plannen die je samen had, toch?’ Ze kijkt me aan zoals een kind een volwassene zou aankijken, en ik zie haar verdriet. ‘Om nog maar te zwijgen van de kaartjes die we voor concerten hadden gekocht en de vakantie in Italië die ik heb moeten afzeggen en waarvan ik de aanbetaling kwijt ben.’

‘O nee, dat maakt het extra pijnlijk.’

‘Ja, mijn fout blijkbaar om hem te verrassen met een vakantie. Blijkt dat hij een grotere verrassing voor mij in petto had.’

‘En hij had niets laten merken?’

‘Helemaal niets. Het ene moment was alles nog geweldig, het volgende moment besloot hij ineens dat het niet werkte tussen ons.’

Plotseling glimlacht ze, klinkt met haar glas tegen het mijne en zegt: ‘Op vakantiereizen voor singles!’

Ik toost met haar en werp een blik op Tom, die onderuitgezakt op zijn stoel zit, blijkbaar zonder enige belangstelling voor ons gesprek. Ik denk dat hij beleefd afwacht tot ze vertrekt, maar ik heb een beetje medelijden met haar. Ik denk terug aan mijn laatste relatiebreuk jaren geleden, de eenzaamheid was het ergst.

‘We wilden net beginnen aan het toetje. Wil je ook wat?’ vraagt ik.

‘O, geen sprake van. Dit is jullie eerste avond samen hier als ik me niet vergis?’

‘De eerste van vele. Blijf nog even, het is niets ingewikkelds. Ik heb gewoon een fruitsalade in elkaar geflanst.’ Ik sta op en ga op weg naar de keuken.

‘Oké, als je het zeker weet?’ roept ze me achterna.

‘Blijf zitten, Rachel, ik doe het wel,’ zegt Tom. Hij heeft me al ingehaald en verdwijnt naar binnen.

‘Tom, vergeet de slagroom niet,’ roep ik, op het punt weer te gaan zitten, maar als een antwoord uitblijft, kijk ik even naar Chloe en richt me weer op. ‘Sorry, zelfs als hij me gehoord heeft, dan vindt hij het nog niet in de koelkast. Ik ben zo terug.’

Ze schenkt me een meevoelende glimlach, herkent duidelijk de afgezaagde, door vrouwen gedeelde ergernis dat mannen niets voorstellen in het huishouden, maar intussen kan ik mezelf wel slaan omdat ik het clichévrouwtje uithang. Het is zelfs niet eens waar, Tom weet uitstekend zijn weg te vinden in de keuken: het is zelfs zo dat hij veel beter kan koken dan ik. De enige reden dat ik te hulp schiet, is omdat ik de koelkast volgestopt heb met eten dat ik gisteren nogal paniekerig online besteld heb. Je hebt een compleet navigatiesysteem nodig om slagroom en een schaal fruitsalade te vinden in de yoghurt-kaas-boterberg die ik gecreëerd heb.

‘Mannen,’ zegt ze, rollend met haar ogen.

Ik kan het niet helpen, ik doe haar na omdat ik een bondje met deze vrouw wil smeden. Ik heb al mijn vriendinnen in Manchester achtergelaten, en ik mis ze nu al.

‘Slagroom,’ zeg ik tegen mezelf als ik de keuken binnen loop. Ik probeer me te herinneren waar precies ik het kannetje in de koelkast heb gepropt. Het is heerlijk om gastvrouw te zijn, ook al is het maar voor één gast. Ik geniet ervan om dingen voor het dessert bij elkaar te rapen, intussen wat te kletsen en extra borden te pakken. Nadat ik het toetje heb opgediend, zal ik wat muziek opzetten. Ik heb het gemist om het gezellig te maken voor onze vrienden en ik stel me voor hoe we hier etentjes kunnen organiseren. Dit huis is daar heel geschikt voor, en dit is een mini-repetitie voor etentjes in de zomer zodra we nieuwe vrienden gemaakt

hebben. Misschien kan Chloe dan ook meekomen?

Tom had eigenlijk de fruitsalade moeten pakken, maar hij lijkt afwezig in de geopende koelkast te staren. Ik glimlach in mezelf: misschien had ik toch gelijk met mijn nogal seksistische reactie op Chloe's opmerking en is dit te moeilijk voor hem?

'Wat doe je, schat?' vraag ik.

Hij geeft geen antwoord.

'Alles oké?' Ik leg mijn hand op zijn rug.

'Wat? O, eh... sorry, ja. Nee, het gaat prima. Ik probeer me alleen te herinneren wat ik hier kwam doen.'

Ik moet om zijn woorden grinniken. 'Dan hebben we allebei hersenen die dienst weigeren.' Ik duw hem zachtjes opzij en zoek de schaal fruitsalade in de koelkast. 'Chloe lijkt best aardig,' fluister ik.

'Ik had me verheugd op een avond met jóú,' antwoordt hij met zijn ogen nog steeds gericht op de koelkast.

'Ik weet het, ik ook, maar ik vond dat ik haar moest vragen te blijven... Ze lijkt verdrietig.'

'Laten we hopen dat ze niet te lang blijft plakken,' antwoordt hij net iets te luid.

'Sst, Tom, straks hoort ze je nog.'

'Kan ik ergens mee helpen?' roept ze vanaf het terras.

'Nee, dank je,' antwoord ik opgewekt, het chagrijn van mijn man negerend.

'Haar timing kon niet slechter zijn,' mompelt hij.

'Het is niet ideaal, maar...'

'Ze weet dat het jouw eerste avond hier is, ze had niet zomaar onaangekondigd moeten langskomen.'

'Ik weet niet of dat zo is, ze zei dat ze dacht dat ik volgende week zou komen, wat oorspronkelijk ook het plan was. Misschien hoopte ze jou alleen te treffen?' suggereer ik. Ik maak een grapje,

maar ben ook op mijn hoede. Ze kwam wat paperassen brengen, maar ik vraag me af of ze hoopte Tom te zien en niet mij?

‘Ik vertrouw haar niet,’ zegt hij, ‘en dat zou jij ook niet moeten doen.’

‘Waarom?’

Hij geeft geen antwoord. Hij staat daar maar voor me, hoofdschuddend.

Dit maakt me lichtelijk ongerust. ‘Ik snap het niet, waarom vertrouw je haar niet?’

‘Gewoon. Je kunt haar niets vertellen,’ voegt hij eraan toe, in een poging zich langs me heen te duwen.

‘Tom,’ sis ik, ‘vertel me gewoon waarom.’

‘Omdat ze gevaarlijk is.’